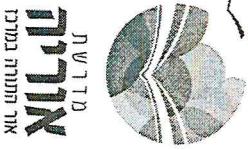

גארולט הוגשנה בפתרונות

באליה העדריה יגאל הנכס והנור גס יהוד, הו ברדר נס וויז
ברדר טבע, הו לאם לאט וויז בחתוות, הנפש בסנס ובחתוות וונגןוף בטבע
ולאט ולאן. וילטי שבמצרים היה בעיר שחרור הנפש, לכון הימה
וילחווק לוחזר אל וויללה. "בתה רаш מארץ מארצים" (דברים טז: ג').
ומאז הבן ובשאר עם ישראל בגבירותם הבלתי, לפחד מלך דבר
יד' ד). לא כן האנלה העדריה, האנלה האורה נהאיין איהה
בליה, שא ייאל גס הנור, יילפחה הדיא מתהלה לאט, "קמץ"
קמץ" (ירושלמי ברכות פ"א), כי לא בחתוץ הצוא ובמנוסה לא
תלבון כיהיל לטיכם ר' ומאטנטס אלדי "ישראל" (ישעיה יב' יב').
אמנם כל זה הו רל באנלה הנור, אבל אמללה הנפש תחיה, וב
לעדר בחתוץ, "ויפתאים בוא אל היילו וויאן אשד אטם מבקשים
ומלאך הגדית אשר אתם הצעים" (מלאכי ג' א').

כל נס הוא מצד הנפש, וכל סבע מצד הנור, וכשם שאין טבע
גוטוי בנפש. כן אין נס ריווני בנור, ואם רואים אירה נס בוגו, אין
זה אל לא שאו, צא מכלל נור. וזה מה שנדו רואים, טהරישת
לטביעות הגופנות היולכת ימתהחתה הלוך ואור, ובל קנייני האונמה,
מגבטים ומקדרמים. ולוונת והסדרי ענורתה הקדש, קנייני הרוח.
אינם מהתהדים, ומיכילא הם הילכים ומתמטעים. לטי שאיריה הנור
תהייה ברדר הטבע וואלה הנפש תהייה ברדר וט, הטבע
בדרביה ונוס בא באפין פטאומי, וכאשר יגיע תור מאליה התפעש,
ירחיל לירוח ולהבהיק אויר גואלית הנשמה בחתמיות, "ויאש אתחכם
על גוטי נשרים ואביא אתכם אל" (שמות יט ר'), בדרר נס מופלא
ישבו בנים לאביהם שעשיהם בחושבה תפואר ובאהבה גמורה ללבנה
אחרי ד' אליהיהם ולהבדק בו, ובאייל תרגוג על אפיקי מים קו נסחים
עהרג אל האלדים, וגס כל הרוחקים מרד' ומחרתו ישמעו ייבוא
לחת לו כהה מלוכה, ימלבי כל הבננה יסדורו, בכל מקומותה

בחשובה שלמה ולומר לסייע שיר חישע על נארחים ועל פדרו גמשם.

היעזרה היה שיבוגת הדק"ה עס יישראלי ור' רצואה לסתור פחדיהם. אך היה מיסיר את העם. ויסב אליהם ראיים ראייה ממתק איה ישראל, והיה טהורם זכרים פחדיהם לא במלילה עליונה, ואפי' לא היה בזאת פחדיהם לא במלילה עליונה, היה מיסיר אותם בגוף ובנפש, בשביל רחי לשובות אל המעללה הגדולה צי' ישורים שילנו עתה בעזה היציאה שבעצם לדם, וטלטך היה מינען מגרען. ומגנן.

ולרבי יהושע הכל לשבות, כי בא לתה להם התנורה, ואיך ההורה לריה להיות נתנו להם בדור ארך פלשתים שהו הדר הילרכוב ממעדרם לא רק יישראלי, כי התנורה תלא דרכ' דרכ' תחביב מלחרד אשר עזוה גוזי, ופי' כינויו של הדר שונאים המשאמר מכל הדר אשר צאה ה', המודבר כדי ליתון להם התנורה שענאמר במכל הדר המאכילד מש' במדרב, ים סוח' כדי לעשׂוות להם נסימ' שנאו' ויגער' בהם מוח' ויחור' צ'ב'. ב'אור' זה, כי האדם יתבוננו מפכו' ותגובנותו מפכו' ותגובנותו מפכו' ותגובהו מפכו' וה' הש' רצואה ליגען בדור' דרכ' לכהליש נופת, כי כל גו' זה אדם קשה אליו ההגע'ה, ור' ג'ה' הדש', לההילש גאנך בדור' כדי פלישותם בארי' נים אחריהם כים בארכ' ישראל. פלישותם בארי' נים אחריהם כים בארכ' ישראל, להכניינו, ובשביל שונאותו נבעת התגוננות הצעות מההילש מן הגאנך בדור' כדי לאזרן כה הנפשי המקובל היואר והשביל זה הנגע' מהאמונה בו יתברך שהוא יוכל להוציאו רדים כה הנפש והמנונת שבכה ופשי' מתמראך. וינה' סוח' כדי לנוטה כה שבלי, אם הוא יאמיל' וינה' מורת האמונה בו יתברך השהה ליום כי עבדך האבירים. בצל זה השהה ליום כי עבדך

೪೮

سیاست

وَلَا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يُفْسِدُونَ

וְבָרוֹת בַּמִּן וּבְעֵם כֵּן
וְבָשָׁרִי לְיִגְעַם שְׁנָאָמָר אֶתְמָדָה עֲזָבָה כִּי לְיִגְעַם
מְדֻבָּר קָדְםָה יְמִינָה נִמְנָה (תְּהִלָּת קָדְםָה),
וְתְּגָדָל הַגָּדוֹל בְּמִדְבָּר הַמִּילָּכָן בְּמִדְבָּר
שְׁנָאָמָר אֶבְיוֹנָה (תְּהִלָּת קָדְםָה) כִּי לְיִסְׁוֹתָם
וְתְּגָדָל הַגָּדוֹל בְּמִדְבָּר הַמִּילָּכָן בְּמִדְבָּר
וְתְּגָדָל הַגָּדוֹל בְּמִדְבָּר הַמִּילָּכָן בְּמִדְבָּר

...ים סֹנְכִּים לְנַסְתָּם שָׁמֵר אֲבָתוֹתינוּ בָּמֶרְאָרִים
אֲלֹהִים נְשָׁמְנָה וְגַעֲלָתָנוּ יְמֵינָה (תְּהִלָּה ק.). רַבִּי
יְהוָה אָמַר זֶה כָּדַי לִימַן לְזַהַם
בְּכָל הַדָּר אֲשֶׁר צָהָה 'ה' אֲלֵיכֶם אֱתָנָם
[מוֹגָן] מְשֻׁלָּחַ בְּכָל מִזְמָה וּמִתְּרָחָבָן.
אָז אָמַר רַבִּי בְּבֵין מִזְמָה וּמִתְּרָחָבָן
הַמְּאַכְּלִים הַמְּנֻזְבִּים אֶת הַמְּנֻזְבָּה
בְּמִזְמָה וְגַעֲלָה (סִדְרָת וְהַיִלְלָה). יְמִינָה כָּדַי
לְעַשְׂתָּה שָׁבָתָה נְשָׁמָן וְגַעֲלָתָה שָׁבָתָה שְׁבָחוֹן אֶל
מִשְׁמָרָה [מוֹגָן].

פרשת במדבר

עלבוות האדם בעיסים

במהשך דבריו ממשיק ה"שפט אמרת' לפחה ונוקהה ששהה עוסק בעסקה בני ישראל בעודם צופים במצרים אחריהם: וכך יכולו בני ישראל לפחד ולהלישוש, הרי לאחר שערא את נפלאותו של הקב"ה ביעית מצרים היו מעצים מהם לביטחון גמור בקב"ה?

תשובתו של השפט אמרת' היה: "כפי יידעו שעשה צרכיהם לבבון בעצםם; ככלומר, בני ישראל יידעו כי עזה הם צרכיהם לפעול בעצםם ולא סטמר אך ורק על הקב"ה, וכןן הם "עלחצ'ר", בני ישראל הבינו שעטהם הם נמצאים בשלב שבן הם נדרשים להיוות שותפים פעילים, ולכן לא היו בטהותם, וכך ניכו להנאה הגסית שחוור עד עצשי. בדברים הללו מובלע שמי. בדרכם העביה מצעיות גרידא, מרוכב בשינוי אל בני ישראל לשוב בעל מבינה מצעיות גרידא, מרוכב בשינוי אל הכיוון בו ההלו את דרכם. ה"שפט אמרת' עקבותיהם ולשנותם את הכיוון בו מאותם מערבים דברי ישראלי לא עשו מאותה בקייעת הים, הנחשבים מערבים בغال עצקתם לה".

"אבל אל בנו ישראל ועשבו..."

במספר הורות במשן הטעים מהרייחס ה"שפט אמרת' לפסק "דב" אל בני ישראל יישובו ויחנו לפניו פיי ההיירוט" (שםו יד, ב). במקנה מצעיות גרידא, מרוכב בשינוי אל הכיוון בו ההלו את דרכם. ה"שפט אמרת' עקבותיהם ולשנותם את הכיוון בו מאותם מערבים מתיחם לעניין השיבה וההזהרה, וכדרכו בקדש הוא נזון לדברים ממשמעויות ממליהו-רונה ה"שובה:

הרazon לישראל במדברים

כן גם מסביר ה"שפט אמרת' את דברי בני ישראל כי שוב לנו עבר אה מערבים ממתנו במדבר"?

(היליא דה רבר)

"דבר אל בני ישראל ושבוי – יש לנבר טעם העניין," שיציאת מצרים היה נס שללא בהדרגה, והיא לשעה. ואצה ה' יתרך בכל יוותה, כי הי' תברך הבטיח אבוי אצלך הומן עד שרווי ראיין טעטם, וההה
שישראל הנגואה זו בעצמות ישראל... וכובד ציווה שיחזרו ועלן מעצמות"

שכחן

כפי שריאון בעיונים קדומים, ליציאה מצרים היה מטרות ארוכות טורה הן במישור הלאומי-היסורי, והן במישור האיש, לנגב, הדיזוק אמונה של כל אחד ואחד מি�וצאי מדינתם. ה"שפט אמרת' מסביר את פשר ההזהר מודרך המתוונת על קרי אותו רעון שכחן לעיל.

בונ' ישראל מבנים, שהപגמת המטרים של הנגואה תהייה קשה יותר בוגאלה שמבוטם אן ורך על ניטים ותפלאות. לכן, העדיף להישאר במנעדם עוד, עד שהרי ראיתם לנגואה המגיעה בבורות

כפי שאמרנו, לדבר שאר אדם מתקבל במנגה, בזורה נשית, איך קיימן ארון טורה. כדי להבהיר זאת, נזכיר בהזורה מרגשות שחוינו: ספ' מוב, שיהה עצמיהית, סמינירין מודהים וכדומה – האם אנו יוכלים לומר שהרשות האידיר של ההוריה נשב ערוך זמן?

מוספקני. לעונת זאת, בטונגוי שטודר שחשקע בהבנה פועלה להוניכין, טרכח לחפש חומר, הטעיען עם חבירם, והכין את כל האביזרים תחומי הרקשתות זמן ובאמת ניכר, צער הווייה וויאויה יאנטוויה לרב הפהות שברור. לאורד זמן.

סִמְכּוֹת הַפְּרָשָׁנִים – קריינותם של מעריכים מודרניים. מעריכים מודרניים יוצרים מושגים חדשים, מושגים המבוססים על מושגים ישנים. מושגים ישנים יוצרים מושגים חדשים. מושגים חדשים יוצרים מושגים ישנים. וכך הלאה.

ביחנית הדשה בנויל:

ושל ראש הולא תילון הדמיה תורה ותביב שם א' למען מהיה תורה והומוזין. במודרנ'ש עזר שאל נתקן הכל גם ה' פפי'. لكن בער שאל נתקן הכל גם אמור שירה. כי שירה דיא אחור שלימות כל הගואלה. בדיאויה במוחשב. לא אמרו שירה. זוזה במוחשב. שנתרה לבם ואמרו שירה. זוזה והשירה דירחה עדרה שנטה הר מגילות דמצערם. ובן הוא בכל הגאות והפרט. נפש ישראל נם בן בשיגגא לחוות מזיהה שיעבוד של טרא עריבין אחד בר מאילה שיגת שלאל להשאיד שמי' וההורהים וזהו גאולה שלימה בבל' ואמצו במדרש' בחרית ים סוף בשבעי' של פסח הוה בחייב השבה. ע"ש סוף פשת בא. והודא בבל' שמקודם היה ואילה במשssa. בחייב ימי המשעה. ואלהenk הגאולה בנספ'

ברטימיים אבל לא לארוות גדרלים כלילים באלו.
אך העילר שהזיגרנו לדורות ראיינו לאוים
כלילום ה' ענין מסירה מוגבש נחלל כל
ספיש פרטן הוהוים שבדארם, וועוד כי עזין
מסירות הונפשה לבבון והשי' בבר' הגיד רק אובי
אדומירן זעללה'ה דהיננו' במו' שאמט
לשחות בעזח לאצורכו כי במדרגות האדים אין
מציאות הצעיה נחשמת מציאות כלל, ואיז'י'
להבדיל אלד אלטימס פערומים בכבה שבמדרגת
השי' אין מציאות האדים תשבעת מציאות כלל
וועכ' יש לו למסוכן את פעשו לכבוד השם'.
ובאמת זה אמרות טירש הדבירים מיל שערתנו
שפלה עלי שאי' חפירוש כבשטו אלא שלפיטי
השי' ומצעיאו וארין לדוחשנות מצעיאו עצמאו של
אדם מציאות, ואיז'ב ישראל שבאו למסירת
הנפש הם היו או בחדו' מי שעדותם שפלחה עליהם
שבאלרו הקרייב כל הקרןנות בילם לא דרב' גוזר פרטן' ע"ב וכמו אן לאווארת הגדרליםداول

תרמ"ה

אמת בשלה

השנה ג' טבת תשע"ג

